

HADÍ^{SID}
KŮŽE

Hana
Militká

Hana

Militká

Hadí kůže

K napsání tohoto díla mě inspirovala fotka
herečky a modelky Nikol Nejedlíkové.
Šaty vytvořil Petr Svozílek, studio Dany Svozílkové,
portrét fotograf Karel Juda.

Předmluva

Martin Koláček

Když před téměř pěti lety přistál v e-mailové schránce mého nakladatelství nenápadný rukopis „Povídky z povětří“ od Hany Militké, netušil jsem, na jak vzrušující dobrodružství se jejich přijetím vydávám. Je to, jako byste vyrazili do blízkého lesoparku na houby a místo toho se ocitli v kouzelném hvozdu, kde prakticky na každém kroku zakopnete o poklad. A nejen to. Poklad už je pro vás připravený na voze taženém párem statných koní, kteří vědí přesně, kam vám ho mají doručit.

Hanka není Arthur Conan Doyle ani Agatha Christie. Nepíše velké detektivní romány plné zamotaných mysterií a nedává svým hrdinům a hrdinkám nadpřirozené dedukční schopnosti, s nimiž odhalí vraha podle odstínu barvy lístku zachyceného na podrážce oběti. Její knihy vycházejí ze života a mluví o normálních lidech, kteří se ocitnou v nečekaných situacích, s nimiž se musejí vypořádat. Přitom vypráví lehkým a zábavným stylem, skvěle kombinuje humor a vážné scény. Ty mají spád, takže příběh zhltnete jedním dechem, ani nevíte, kam se poděl všechen ten čas od chvíle, kdy jste začali číst.

Hančina díla se možná nedostanou do učebnic Českého jazyka po bok Jiráska a Ovidia, ale přinášejí to nejdůležitější – zábavu. To ostatně potvrzuje zájem, kterému se těší každý nový titul, který napíše.

Za jejím úspěchem však není jen dobrá stylistika, chytrá zápleтка a humor. Hanka je zcela výjimečná osobnost. Přátelská, veselá, skromná, neskutečně kreativní a hlavně... nehledě na to, jaký úspěch má, stále ochotná se učit novým věcem. Díky tomu je každá nová detektivní série ještě lepší než ta předchozí a právem si získává pozornost veřejnosti. Věřím, že Hadí kůže nebude výjimkou a najde si své místo v srdci všech fanoušků a fanynek oddechových detektivek.

Martin Koláček,
spisovatel a nakladatel

Déšť

Od samého rána je Anička mrzutá. Kňourá a nedá se ničím ukonejšit. Malé miminko zabere celou matčinu pozornost.

„Půjdem se projít. Na vzduchu se ti udělá dobře. Kvetou sakury. Uvidíš tu nádheru,“ konejší svou dcerušku Lída.

Sotva se ocitnou venku, malá si spokojeně brumlá.

„Vidíš, jak ti to sluší, když se usměješ,“ nakloní se nad kočárek, aby upravila peřinku.

„Nesmí se na tebe dostat jediná kapka deště,“ říká.

Najednou ji něco strhne k zemi. Ucítí tupý úder.

„Jako kdyby někdo upadl,“ je její poslední myšlenka před mdlobou.

„Haló, paní, proberte se. Volali jsme záchranku,“ slyší Lída z velké dálky.

„Co se stalo? Kde to jsem? Co moje Anička?“

„Myslíte miminko? Je v pořádku. Zrovna šla kolem vaše sousedka, když se to stalo. Táhle vozí kočárek s další sousedkou,“ odpověděl mužský hlas.

Teprve teď si všimla, že pán má policejní uniformu.

Pomohl jí vstát.

Ozvalo se houkání záchranky.

„Kde máte ty marody?“ zeptal se policisty.

„Lehký úraz je tady. Támhle leží vážné zranění. Nehýbá se. Ještě před chvilkou přerývaně dýchal. Proto pomáhám paní. Má támhle miminko,“ přehledně hlásil uniformovaný muž.

„Jak vám je?“ zeptal se Lídy záchranář.

„Nic mi není. Musím nakrmit Aničku. Můžu jít?“

„Ještě okamžik. Prohlédnu zraněného a pak vás. Nemůžu vás pustit jen tak domů. Mohla byste zkolabovat. Kdo vám pak doma pomůže?“

Koukla znovu na hodinky: „Dobře, pár minut ještě máme.“

Běžela ke kočárku. Na ležícího člověka se vůbec nepodívala.

„Je v pořádku?“ ptá se sousedky.

„To víte, že jo. Vždyť jsem vychovala tři děti. Takovej trénink se nezapomíná.“

„Vůbec nevím, co se stalo. Najednou mě něco porazilo.“

„Máte kliku. Stačilo pár centimetrů a bylo po vás,“ říká sousedka Krákavá. Hledá u své kamarádky Plechové podporu.

„No, vaše Anička mohla bejt na kaši.“

Lídě se podlomila kolena.

„Vy jste mi cimprdlík,“ diví se sousedka Krákavá. „Co byste dělala, kdyby padl plnou váhou na kočárek?“

„Cože? Kdo...?“

„No kdo... Komárek přece!“

„Spíš by se mělo říct Komár. Je těžká váha...“

„Kdyby byl komár, měl by křídla a moh by odletět.“

„Musel by mít plachty místo křídel, aby ho unesly!“ vyprskla smíchy jedna z nich. „Není žádná muší váha!“ chechtají se.

„Co se vlastně stalo?“ ptá se zoufale Lída.

„Vypad z balkónu. Možná byl nadranej,“ uvažuje Krákavá.

„Divím se, že to přežil. Třetí patro je náramná vejška!“

„Myslíš si, že kdybys ty spadla z druhýho, dopadneš líp?“

„Kdepak! Mám místo kostí křupky.“

„Jakto?“ ptá se zmatená Lída.

„Křupou, jen mě starej obejm. To víte, von má páru jako zamlada!“

„Běžím k vám,“ volá záchranář. „Bolí vás něco?“ ptá se Lídy.

„Ne, nic. Máme nejvyšší čas na papání,“ říká zoufale.

Záchranář ji zběžně prohlédne, koukne do očí, do krku, zahýbá jí rukama.

„Co nohy? V pořádku?“

„Naprosto. Můžu jít?“

„Vydržte. Policie si vás zapíše. Potřebují svědectví.“

„Jo,“ rezignuje Lída.

„Co nám k celé věci můžete říct?“ ptá se policista poté, co si zapsal její údaje.

„Vůbec nic. Zrovna jsem se sklonila k Aničce, abych se přesvědčila, že nezmokne.“

„Vůbec jste neviděla, když padal?“

„Ne. Utekla bych.“

Pak se zděsí: „Jak mu je?“

„Ještě nevíme. Víc nám toho nemůžete říct? Nezahlédla jste někoho na balkóně?“

„Ne. Všude bylo ticho. Jen moje Anička si prozpěvovala. Nevěřili byste, jak umí zpívat v tak útlém věku,“ usmála se.

„Dobrá. Kdybychom něco potřebovali, ozveme se. Tady nám podepište výpověď,“ podal jí jakousi krabičku a tužku. Nechápavě se na něj podívala.

„Touhle elektronickou tužkou se podepište na obrazovku,“ radil jí.

„Máme exitus,“ hlásil záchranář. „My ho neodvezeme. Zavolám hrobaříky.“

„A máme to! Smrták!“ hlásil policista kolegovi.

„Volám šéfovi. Musí rozhodnout, jestli je to pro kriminálku.“

Nebožtík byl ještě na místě. Kolem něho byl páskou vytýčený okruh. Kromě techniků a patologa tam nikdo nesměl.

Asi za hodinu přijela kriminálka.

„Jak to vypadá, Henry?“ zeptal se starší z detektivů v civilu poručík Jan Závlačka.

„Pád ze třetího patra. Zlomený vaz. Bližší až po pitvě,“ odpověděl černovlasý čtyřicátník Jindřich Válek.

„Víme jméno?“ zeptal se mladší z vyšetřovatelů, blondák Vilém Franc.

„Jo, víme. Támhle ty sousedky s ním bydlí v domě. Jde o Václava Komárka. Bydlí, vlastně bydlel ve třetím. Výtah tady nemají.“

„Chození po schodech je prý zdravé. Co si o tom myslíš, doktore?“

„Nevím. Naše sousedka ze čtvrtého je pořád na hromádce. Přes plíce a tak. Nemáme výtah, nachodí se pěšky a furt marodí. V příštím životě se nastěhuju někam do přízemí nebo aspoň s výtahem. Třetí mě taky občas zmáhá.“

„Myslím, že ty jako sportovec do schodů i běháš,“ usmíval se Jenda.

„Jo, bejvávalo. Zvlášť, když jsme byli mladí a doma čekala ta moje. Trhal jsem tenkrát rekordy.“

„Umím si to představit,“ řekl s úsměvem Vilda. Oba detektivové se vydali na túru do třetího patra.

„Dobrý den. Co potřebujete?“ uvítal je ve dveřích bytu Komárků vysoký statný muž.

„Vy jste pan Komárek?“

„Ne, ten sedí na balkóně a pije kafe. Vařím oběd. Musím zamíchat s rajskou, aby se mi nepřichytla.“

„Můžeme dál?“ zeptal se služebně starší detektiv Jan.

„Prosím, račte.“

„Poručík Franc, poručík Závlačka, kriminálka,“ představil oba Jan.

„Copak jsem proved?“

„Doufáme, že nic. Můžete nám zavolat pana Komárka?“

„Jistě.“ Otevřel dveře na balkón: „Vašku, hledají tě tady z kriminálky. Doufám, žeš nikoho nezamordoval!“ zavolal s úsměvem.

Nikdo neodpověděl.

„Co je s tebou?“ vkročí na balkón.

Vzápětí se vrátí: „Von tam není! Jak je to možný! Musel bych ho vidět, kdyby odešel,“ zírá nechápavě.

„Sedněte si, pane. Nejdřív nám řekněte vaše jméno.“

„Alojz Kolomazník.“

„Kdo jste a co tady děláte?“

„Kamarádím s Vaškem. Jak vidíte, vařím rajskou. Jéžišmarijá! Vždyť ji připálím!“

Vrhne se zoufale ke sporáku a zuřivě míchá, až mu pár kapek omáčky vystříkne na ruku.

„Au, sakra, je to horký!“ vykřikne a honem strčí ruku pod studenou vodu.

„Víte, že tohle je nejlepší terapie? Popálení neustále chladit, dokud cítíte horkost. Tím zachráníte spoustu buněk, který by jinak chcípily.“

„Zajímavé,“ podotkl Franc. „Jak nám vysvětlíte, že tu pan Komárek není?“

„Že by uměl procházet zdí?“

„Žertujete?“

„No, nevím kde je...“

„Pojďte na balkón,“ vyzval ho detektiv. „Podívejte se dolů.“

„Tam je nějaké sročení! Snad tady není nějaká stávka?“

„O tom nic nevím,“ řekl přísně detektiv Závlačka. „Vidíte ta policejní auta?“

„Šťára? Pořád jsem říkal Vaškovi, že se mi nezdá ta partaj odnaproti.“

„Copak je na nich divného?“

„No, nějak moc ponocujou. Večírky a tak.“

„Býváte tady i v noci?“

„No, ani ne.“

„Jak to víte?“

„Vašek to říkal.“

„Aha.“

„Vážený pane, posad'te se. Musím vám něco říct.“

Sedl si bez otálení.

„Váš kamarád Václav Komárek spadl z balkónu. Je mrtvý.“

„Cože?“ zbledl.

„Je to tak. Nepřežil pád. Neměl štěstí.“

„Co si počne jeho rodina? Stázinka to ví?“

„Myslíte jeho ženu? Kde bychom ji našli?“

„Určitě je v práci. Přijde za hodinu,“ kouknul na hodiny.

„Dobře. Počkáme.“

„Můžu jí zavolat.“

„Ne. Všechno nechte na nás. Kdy jste viděl pana Komárka naposledy?“

„Jak říkám, uvařil jsem mu kafe. Odnesl si ho na balkón.“

„Pak jste ho neviděl?“

„Ne.“

„Motala se mu někdy hlava?“

„Nevím o tom.“

„Měl nějaké trable? Potíže v práci? Zdravotní problémy? Nebo snad vztahy?“

„Ne. Všechno u nich klapalo v pohodě.“

„Co vy tady vlastně děláte?“

„Jak říkám, vařím rajskou. I když nevím, jestli si někdo dá. Zrovna dneska, když Václav umřel.“

„Proč by vadila zrovna rajská?“ zeptal se Franc.

„Ta barva. Jako krev,“ chytil se za pusu a odběhl na záchod.

„Co si o něm myslíš, Jeníku?“

„Nějak se mi nelíbí. Nemá alibi. Je tu sám. Ale zatím nemáme důkaz, že mu pomohl. Počkej mi tu s ním. Skočím k sousedům.“

„K těm, co pořád flámují? Aby tě nezlanařili,“ smál se Franc.

„Mne jen tak nedostanou, Vilíku. Bez boje se nedám,“ usmál se detektiv Jenda.

Za chvíli se vrátil.

„Á, to jste vy!“ prohodil zklamaně Kolomazník.

„Čekáte lepší návštěvu?“

„Paní domácí. Měla by každou chvíli přijít,“ řekl starostlivě.

„Poslyšte, dověděl jsem se zajímavé věci,“ spustil na něj vyšetřovatel Jan.

„Prosím vás, co mohly ty drbny říct!“

„Prý se odtud často ozývají hádky.“

„Něco se jí zdá.“

„Prý jsou tak silné, že někdy i rozumí slovům.“

„Nesmysl. Kdo by se tu hádal? Leda Vašek se Stázi. Neměli se brát. Říkám to pořád. Jen problémy!“

„No, prý mužské hlasy.“

„Von je mladej taky vod huby.“

„Kde je teď?“

„Kde by byl? Ve škole. Ještě studuje. Nějakou ekonomku, nebo co. Prosím vás, copak si neumí spočítat vejplatu? Víte, co taková vejška stojí? Rodiče se nestačí ohánět.“

„Kde pracoval pan Komárek?“

„Jezdil na služební cesty po Evropě. To je život! Žádné starosti s rodinou! Milenku v každém větším městě. Jako námořníci!“

„Tohle víte jistě, nebo je to jen vaše představa?“

„Vím to jistě!“

„Máte důkazy?“

„Ne. Kde bych je asi vzal? Leda bych jezdil s ním. To by asi dával majzla, abych mu je nepřebíral. Žádnou by mi nepředstavil.“

„Aha, je to jen taková vaše představa, co obnáší jezdit s kamiónem? Nebo jezdil s něčím jiným?“

„Ne, s kamiónem. Vydělával majlant. Holt někdo se umí narodit. Ani nevím, pro jakou firmu. Možná pro různý. Dneska si lidi neuměj udržet zaměstnání.“

„Ještě mi řekněte, kde bydlíte, jaké je vaše zaměstnání...“

„No, bydlím tady. Vašek byl kamarád. Vzali mě k sobě. Přišel jsem o střechu nad hlavou. Stará se rozvedla a vykopla mě z bytu. Prej ho měla před svatbou.“

„A měla?“

„No jo, ale když byla svatba, měla na mě půlku přepsat. Automaticky, ne? Kdyby mi teď tu půlku vyplatila, byl bych za vodou.“

„Kde pracujete?“

„No, víte...“

„Copak?“

„Nějak teď...“

„Nemáte práci? Nedokázal jste si ji udržet?“ zeptal se ironicky poručík Závlačka.

„No...“

„Z čeho žijete?“

„Vypomáhám tady.“

„Vaříte?“

„No! Chcete vychutnat?“

„Ne, jen to ne!“ vykřikl zděšeně detektiv.

„Některý lidi nemaj rádi rajskou...“

„Právě. Byl tady v bytě někdo, když šel pan Komárek na balkón s kávou?“

„Ne. Ráno v šest odešla Stázinka, dostala ode mne snídani a chleba se šunkou.“

„Kde pracuje?“

„Ve škole. Na základce.“

„Učí?“

„Ne, vaří.“

„Kdy odešel syn?“

„Ten? Toho jsem neviděl nejmní tejden! Má nějakou šfabajznu. Řeknu vám, my za mlada koukali nejdřív udělat nějakou kariéru, pak teprve holky.“

„Kde jste pracoval, než vás vyhodili?“

„No, různě:...“

„A naposledy?“

„Jako Vašek.“

„Řidič kamiónu?“

„Přesně tak.“

„Proč vám ukončili poměr?“

„No, znáte to. Nějakej podrazák mě prásknul.“

„O co šlo? Alkohol za volantem?“

„Prosím vás, jedno pivo...“

„Kolikrát?“

„No, párkrát jo. Ale nic mi nebylo. Měli nějakou akci nebo co. Vyhmátli mě. Šéf se naštvál. Jedinej Vašek se mě zastal. Bylo to houby platný. Asi se moc nesnažil.“

„Vzali vám papíry?“

Odpovědi se nedočkal, protože se ozval zvonek u dveří.

„To bude asi Stázinka,“ vykřikl a běžel jí naproti.

„Představ si, co se stalo! Chudák Vašek. Musela se mu zamotat hlava, nebo co.“

„To je hrůza! Nemůžu tomu uvěřit. Byl úplně v pohodě. Žádný stres. Měl před sebou tři dny volna. Co si jen počnu?“ rozplakala se.

„Paní Komárková, jestli vám není dobře, přijdeme jindy. Musíme vás vyslechnout a sepsat s vámi protokol. Stačí za pár dní.“

„Děkuju vám. Jste laskaví,“ zašeptala.

„Potřebujete lékaře? Máme zavolat záchranku?“

„Ne, budu v pořádku. Je tady Lojza. Postará se.“

„Dobře. Nebudeme vás dál obtěžovat. Určitě si musíte odpočnout. Za pár dní se ozveme.“

„Řekněte mi, jak se to stalo?“ ozvala se.

„Zatím nevíme. Je možné, že nějak zavrával. Možná je to jen nešťastná náhoda,“ uklidňoval ji starší poručík.

Zkoumavě se podívala na Kolomazníka.

Chvilku její pohled vydržel.

Pak uhnul očima.

Poručík Jan Závlačka to postřehl. Zůstala mu na patře pachut' zločinu.

„Ale jak to dokázat?“ ptal se mladší detektiv po zprávě svého kolegy. „Vím, máš na tyhle věci extra vytříbený nos, proto jsi mým šéfem.“

„Taky jsem déle sloužící, na to nezapomeň.“

„Jo, jenom proto, že jsem nastoupil o týden později. Moje žena rodila a chtěla, abych byl u porodu. Čekali jsme to každým dnem.“

„Sice o týden, ale služebně starší,“ škádlil ho Jan.

„Jak mu to dokážeme?“ vrátil se k případu poručík Vilém Franc.

„To je to, co nevím. Počkáme, jestli něco nevykouzlí hoši z laboroky. A hlavně Henry z patolky.“

„Kdyby šlo o zavrať, uzavřeme případ. Nebylo by koho stíhat.“

„Jestli se můj čuchometr nemýlí, tahle prácička je pro nás,“ vzdychl Jenda.

Podnájem

Tiskli se k sobě.

„Dneska je nejlíp zůstat v posteli,“ šeptal vzrušeně Evě do ouška.

„Máš kliku, že prší. Chtěla jsem jít běhat. Konečně by ses mohl připojit. Slíbils mi to.“

„Co slíbím, splním. Ale sama uznáš, že se v dešti běhat nedá. Někde jsem četl, že je to dokonce škodlivý,“ šeptal Břěfa. Začal ji hladit, laskat a vášnivě líbat.

Zachvěla se touhou.

Opětovala jeho žhavé dotečky.

Líbal se, jako by chtěli proniknout do sebe navzájem.

Za chvíli se vášnivě milovali.

Oddali se jen sami sobě.

Cítili se jako jeden naprosto dokonalý celek. Už se nikdy nechtěli od sebe oddělit.

Zapomněli na celý svět.

Stali se středem vesmíru.

